

A fost odată ca niciodată, într-o țară îndepărtată și veselă,
un om nemişcat de leneș care avea un arici trist.

De fapt, animalul
țepos nimerise în casa
lui din greșală, într-o
noapte când s-a speriat
de fulger și s-a ascuns
sub prima plapumă
ieșită în cale.

Ei bine, așa cum ați ghicit, sub acea plapumă se afla chiar omul nostru, care, leneș fiind, nici nu s-a sinchisit de țepii animalului dârdâind de frică.

Ariciul a crezut că în sfârșit întâlnise o ființă care îl iubește și hotărî să-și petreacă restul zilelor acolo, alături de acea creatură minunată, pe care o căuta de o mie de ani.

Din câte se vorbește, omul nostru se numea Mandache. Însă numele lui nu contează, îi puteai spune oricum – Pintilie, Ionuț sau Robert -, căci era atât de leneș încât nu răspundea niciodată când îl strigai. Dacă stăm și ne gândim bine, era unul din acei oameni căruia numele nu-i folosea la nimic. În dimineața de după noaptea furtunii, ariciul și-a cerut sute de scuze, pentru fiecare țep câte una, însă omul nostru a rămas mut ca o balenă de pluș. Bietul animăluț nu s-a dat bătut, ci și-a cerut iertare în fiecare dimineață, timp de câteva luni.

